

Andere partij in de procedure: Europese Commissie

Conclusies

- Vernietiging van het arrest van het Gerecht van 11 december 2014 in zaak T-476/12.
- Toewijzing van de in eerste aanleg ingediende vordering tot nietigverklaring van het besluit van de Commissie van 17 januari 2013 (GestDem nr. 3273/2012).

Middelen en voornaamste argumenten

Het Gerecht heeft de in verordening (EG) nr. 1367/2006⁽¹⁾ vastgelegde voorwaarden waaronder toegang tot milieu-informatie kan worden geweigerd, onjuist opgevat. Het heeft de weigeringsgronden van de artikelen 4, lid 3, en 4, lid 5, van verordening (EG) nr. 1049/2001⁽²⁾ in strijd met het bepaalde in artikel 6, lid 1, van verordening nr. 1367/2006 niet eng uitgelegd. Voorts heeft het Gerecht het door rekwirante aangetoonde openbaar belang bij toegang tot milieu-informatie onjuist in de beschouwing betrokken. Het bestreden arrest strookt daardoor evenmin met het door de Unie goedgekeurde Verdrag van Aarhus betreffende de toegang tot milieu-informatie.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 1367/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 6 september 2006 betreffende de toepassing van de bepalingen van het Verdrag van Aarhus betreffende toegang tot informatie, inspraak bij besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden op de communautaire instellingen en organen (PB L 264, blz. 13).

⁽²⁾ Verordening (EG) nr. 1049/2001 van het Europees Parlement en de Raad van 30 mei 2001 inzake de toegang van het publiek tot documenten van het Europees Parlement, de Raad en de Commissie (PB L 145, blz. 43).

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch (Nederland) op 12 februari 2015 — Mehrdad Ghezelbash tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

(Zaak C-63/15)

(2015/C 138/49)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch

Partijen in het hoofdgeding

Verzoeker: Mehrdad Ghezelbash

Verweerder: Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie

Prejudiciële vragen

- 1) Hoe ver strekt de reikwijdte van artikel 27 van verordening 604/2013⁽¹⁾, al dan niet in samenhang met overweging 19 in de preambule van verordening 604/2013?

Heeft een asielzoeker, in een situatie als deze, waarin de vreemdeling pas na het claimakkoord met de Dublin-claim is geconfronteerd en die vreemdeling na het claimakkoord bewijsstukken overlegt die tot de conclusie kunnen leiden dat niet de aangezochte lidstaat maar de verzoekende lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek, en vervolgens de verzoekende lidstaat deze documenten niet onderzoekt noch deze voorlegt aan de aangezochte lidstaat, op grond van dit artikel het recht om een (effectief) rechtsmiddel aan te wenden tegen de toepassing van de criteria voor het aanwijzen van de verantwoordelijke staat als genoemd in hoofdstuk III van verordening 604/2013?

- 2) Is in het geval de vreemdeling onder verordening 604/2013, evenals onder de werking van verordening 343/2003⁽²⁾, in beginsel geen beroep toekomt op de onjuiste toepassing van de criteria voor het aanwijzen van de verantwoordelijke lidstaat wanneer de aangezochte lidstaat heeft ingestemd met een verzoek om overname, het uitgangspunt van verweerder juist dat dit uitgangspunt slechts uitzondering lijdt in gezinssituaties als bedoeld in artikel 7 van verordening 604/2013, of zijn ook andere bijzondere feiten en omstandigheden denkbaar op grond waarvan de vreemdeling een beroep toekomt op de onjuiste toepassing van de criteria voor het aanwijzen van de verantwoordelijke lidstaat?
- 3) Indien het antwoord op vraag 2) luidt dat naast gezinssituaties ook andere omstandigheden ertoe kunnen leiden dat de vreemdeling een beroep toekomt op de onjuiste toepassing van de criteria voor het aanwijzen van de verantwoordelijke lidstaat, kunnen de feiten en omstandigheden zoals omschreven in rechtsoverweging 12 van deze uitspraak dergelijke bijzondere feiten en omstandigheden vormen?

-
- (¹) Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (PB L 180, blz. 31).
- (²) Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asiolverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (PB L 50, blz. 1).

**Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Bundesfinanzhof (Duitsland) op
12 februari 2015 — BP Europa SE/Hauptzollamt Hamburg-Stadt**

(Zaak C-64/15)

(2015/C 138/50)

Procestaal: Duits

Verwijzende rechter

Bundesfinanzhof

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: BP Europa SE

Verwerende partij: Hauptzollamt Hamburg-Stadt

Prejudiciële vragen

- 1) Dient artikel 10, lid 4, van richtlijn 2008/118/EG⁽¹⁾ aldus te worden uitgelegd dat aan de voorwaarden van die bepaling enkel is voldaan wanneer geen van de onder een accijnsschorsingsregeling overgebrachte goederen op de plaats van bestemming is aangekomen, of kan de regeling met inachtneming van artikel 10, lid 6, van richtlijn 2008/118/EG ook worden toegepast op gevallen waarin slechts een gedeelte van de onder schorsing van accijns overgebrachte accijnsgoederen niet op de plaats van bestemming is aangekomen?
- 2) Dient artikel 20, lid 2, van richtlijn 2008/118/EG aldus te worden uitgelegd dat de overbrenging van accijnsgoederen onder een accijnsschorsingsregeling pas eindigt op het tijdstip waarop de ontvanger het bij hem aangekomen transportmiddel volledig heeft gelost, zodat de constatering bij het lossen dat een hoeveelheid ontbreekt, nog tijdens de overbrenging plaatsvindt?
- 3) Verzet artikel 10, lid 2, juncto 7, lid 2, onder a, van richtlijn 2008/118/EG zich tegen een nationale bepaling op grond waarvan de heffingsbevoegdheid van de lidstaat van bestemming (afgezien van de uitsluiting van de in artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/118/EG geregelde gevallen) enkel afhankelijk wordt gemaakt van de constatering dat een onregelmatigheid heeft plaatsgevonden en van de onmogelijkheid de plaats vast te stellen waar de onregelmatigheid heeft plaatsgevonden, of dient bovendien te worden geconstateerd dat de accijnsgoederen door de onttrekking ervan aan de accijnsschorsingsregeling tot verbruik zijn uitgeslagen?